

Arrest

nr. 214 859 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 24 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 februari 2018 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd. Op 24 februari 2018 wordt zij door de onderzoeksrechter te Antwerpen onder aanhoudingsmandaat geplaatst, op verdenking van heling. Op 26 april 2018 beveelt de raadkamer te Antwerpen de voorlopige invrijheidsstelling van de verzoekende partij, mits naleving van de in de beschikking opgenomen voorwaarde en de betaling van een borgsom. Op 27 april 2018 wordt de borg betaald en beveelt de procureur des Konings te Antwerpen de onmiddellijke invrijheidsstelling van de verzoekende partij.

1.2 Op 27 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer: S(...), G(...), geboren te (...), op (...), onderdaan van Roemenië wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. S(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd op 24.02.2018 onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens heling, feiten waarvoor hij mogelijks veroordeeld kan worden.

Ingevolge de aard van de door betrokkene gepleegde feiten (heling) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

In de vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 03.03.2018, heeft betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Artikel 8 van het EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 45 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Qu'il appert que la décision n'est pas fondée sur le comportement personnel du requérant tel que le prescrit la loi interne et la directive européenne, pas plus qu'aucune menace alléguée n'est grave ou actuelle ;

Qu'enfin, en vertu du principe de proportionnalité, l'administration doit veiller à ce que la décision soit appropriée, proportionnée et équitable ;

Que la décision est motivée comme suit : (...)

Que cette décision prétend se fonder sur le comportement personnel du requérant en invoquant seulement son comportement ;

Qu'à cet égard, on s'interrogera sur la gravité et l'actualité d'une menace pour l'ordre public, motivant la décision d'expulser le requérant le 27 avril 2018 et notifié le 27 avril 2018;

Qu'il est actuellement en libération conditionnelle, accordée par une Ordonnance du 26 avril 2018 considérant qu'il n'y a pas de menace réelle et actuelle ;

Que, par conséquent, Monsieur S(...) indique qu'il ne constitue pas une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale justifiant une mesure d'éloignement du territoire ;

Que l'on cherchera donc en vain la réalité de la menace alléguée par la partie adverse et la prise en considération par cette dernière des éléments personnels précités;"

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende :

"Het loutere feit dat de verzoekende partij het door haar gepleegde misdrijf niet voldoende ernstig acht om tot een bedreiging voor de openbare orde te besluiten, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden als zou gelet op de invrijheidsstelling zij niet langer een gevaar voor de openbare orde betekenen.

Bij de beoordeling van de opportuniteit van een hechtenis spelen verschillende motieven, dewelke niet zonder meer impliceren dat de verzoekende partij niet zou geacht worden nog een gevaar voor de openbare orde te kunnen impliceren.

De voorwaarden strekken er steeds ontegensprekelijk toe te vermijden dat de verzoekende partij opnieuw misdrijven zou plegen.

In de beschikking van de raadkamer wordt zelfs expliciet gesteld dat er nog steeds ernstige redenen bestaan om te zeggen dat de in vrijheid gelaten in verdenkinggestelde nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen en zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken.

Terwijl ook wordt vastgesteld dat er omstandigheden voorhanden zijn die dermate de openbare veiligheid raken dat hierdoor de handhaving van de voorlopige hechtenis eigenlijk volstrekt noodzakelijk is. Het is dan ook slechts zo dat verzoekende partij in voorlopige vrijheid werd gelaten mits betaling van een borgsom en mits het verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van huidige procedure.

(...)

Terwijl – in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden – uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling blijkt: de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat de aard van de door verzoekende partij gepleegde heling een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Het gedrag maakt dus volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging uit voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het gedrag van verzoekende partij werd aldus wel degelijk opgenomen in de beoordeling om tot het bevel om het grondgebied te verlaten te doen besluiten.

(...)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan er om voorgaande redenen ook geenszins schending van artikelen 45/1 en 46 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de proportionaliteitsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van een burger van de Unie op grond van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Het voormelde artikel 44bis luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(...)

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)

In haar uiteenzetting citeert de verzoekende partij artikel 45/1 van de vreemdelingenwet, maar deze bepaling werd opgeheven door artikel 36 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017). Artikel 35 van diezelfde wet verving de tekst van artikel 45 van de vreemdelingenwet door zijn hoger geciteerde huidige inhoud. Op technische aanpassingen na, met name de verwijzing naar het herstelde artikel 44bis van de vreemdelingenwet (in plaats van naar het oude artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat voor de wetswijziging door de voormelde wet van 24 februari 2017 de verwijdering van het grondgebied van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid regelde) en de vervanging van het woord “betrokkene” door “burger van de Unie of zijn familielid” in § 2, derde lid, stemmen de relevante onderdelen van het oude artikel 45/1 en het huidige artikel 45 van de vreemdelingenwet echter inhoudelijk overeen. Artikel 45/1 (oud) van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De redenen van openbare orde en nationale veiligheid bedoeld in de artikelen 43 en 45 moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de burger van de Unie of zijn familielid.

Strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. (...)

Dit blijkt tevens uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 41): *“Deze wijziging is louter technisch. Artikel 45/1, zoals ingevoegd door de wet van 4 mei 2016, is in hoofdzaak overgenomen in artikel 45.”*

Zodoende blijkt uit de gelijke inhoud van beide bepalingen en uit de inhoudelijke uiteenzetting van de verzoekende partij voldoende duidelijk dat zij wel degelijk op een schending van het voormelde artikel 45 doelt, waarnaar zij ook in de hoofding van haar eerste middel verwijst. Bovendien heeft ook de verwerende partij geen opmerkingen bij de foutieve verwijzing naar artikel 45/1 van de vreemdelingenwet – zij verwijst zelf ook naar dit artikel – en is zij in staat gebleken het betoog van de verzoekende partij terdege te begrijpen en erop te antwoorden.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: *“2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”* In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: *“Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.”* (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, *“om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van

Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: “Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest *Boultif v. Zwitserland* van 2 augustus 2001, *Recueil des arrêts et décisions*, § 48).” (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van voormeld artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

De verzoekende partij voert aan dat blijkt dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op haar persoonlijk gedrag, zoals de interne wetgeving en de Europese richtlijn voorschrijft, en dat de voorgehouden dreiging evenmin ernstig of actueel is. Zij stelt dat de bestreden beslissing voorhoudt zich te steunen op haar persoonlijk gedrag door het louter inroepen van haar gedrag. Zij geeft aan dat zij geen ernstige dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt die een verwijderingsmaatregel rechtvaardigt. Zij besluit dat men tevergeefs zal zoeken naar de werkelijkheid van de voorgehouden dreiging en naar het rekening houden van de gemachtigde met persoonlijke elementen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad zonder meer gesteld wordt dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt, maar dat de gemachtigde niet uiteenzet waarom dit het geval zou zijn. Hij beperkt zich tot een verwijzing naar het gegeven dat de verzoekende partij op 24 februari 2018 onder aanhoudingsmaandaat werd geplaatst wegens heling, feiten waarvoor zij mogelijks veroordeeld kan worden. Vervolgens stelt de gemachtigde zonder meer dat hij “*ingevolge de aard van de door de betrokkene gepleegde feiten (heling)*” concludeert dat de verzoekende partij momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde zich beperkt tot het louter inroepen van haar gedrag, dat niet blijkt waarom de dreiging werkelijk, actueel en voldoende ernstig zou zijn, en dat ook niet blijkt dat met persoonlijke elementen rekening gehouden werd.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het loutere feit dat de verzoekende partij het door haar gepleegde misdrijf niet voldoende ernstig acht om tot een bedreiging voor de openbare orde te besluiten, uiteraard niet volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Zij geeft aan dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden als zou gelet op de invrijheidstelling zij niet langer een gevaar voor de openbare orde betekenen, dat bij de beoordeling van de opportuniteit van een hechtenis verschillende motieven spelen, dewelke niet zonder meer impliceren dat de verzoekende partij niet zou geacht worden nog een gevaar voor de openbare orde te kunnen impliceren, en dat de voorwaarden er steeds ontegensprekelijk toe strekken te vermijden dat de verzoekende partij opnieuw misdrijven zou plegen. Vervolgens geeft de verwerende partij aan dat in de beschikking van de raadkamer zelfs expliciet wordt gesteld dat er nog steeds ernstige redenen bestaan om te zeggen dat de in vrijheid gelaten in verdenking gestelde nieuwe misdaden of wanbedrijven zou plegen en zich aan het optreden van het gerecht zou onttrekken, en dat ook wordt vastgesteld dat er omstandigheden voorhanden zijn die dermate de openbare veiligheid raken dat hierdoor de handhaving van de voorlopige hechtenis eigenlijk volstrekt noodzakelijk is. Zij wijst er ten slotte op dat het dan ook slechts zo is dat de verzoekende partij in voorlopige vrijheid werd gelaten mits betaling van een borgsom en mits het verbod om zich in België op te houden uitgezonderd in het kader van huidige procedure.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet zozeer heeft aangevoerd dat zij het door haar gepleegde misdrijf niet voldoende ernstig acht om tot een bedreiging voor de openbare orde te besluiten, maar wel dat zij geen ernstige dreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt die een verwijderingsmaatregel rechtvaardigt. De verwerende partij kan weliswaar gevolgd worden waar zij stelt dat het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde op zich geen afbreuk kan doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Dat de gemachtigde heeft nagelaten zich te houden aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet, doet echter wel degelijk afbreuk aan deze motivering. De verwerende partij verwijst uitgebreid naar de inhoud van de beschikking van de raadkamer, maar de Raad kan slechts vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing deze elementen niet bevat. Nochtans bevindt de betrokken beschikking, die dateert van 26 april 2018, zich wel degelijk in het administratief dossier en geeft de verwerende partij de inhoud ervan correct weer. De enige elementen die naar de betrokken beschikking verwijzen, worden weergegeven in de inleiding van de bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, maar wel het grondgebied moet verlaten, en dat het voor haar mogelijk is om, teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren naar België. Dit onderdeel van de bestreden beslissing maakt volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing geen deel uit van de reden ervan, en verwijst ook niet uitdrukkelijk naar de beschikking van de raadkamer van 26 april 2018. In de mate dat de verwerende partij met haar verwijzing naar de inhoud van deze beschikking de stelling van de gemachtigde wenst te onderbouwen dat het gedrag van de verzoekende partij wel degelijk een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat dit een *a posteriori*-motivering uitmaakt. Hiermee kan zij de onregelmatigheid in (de motivering van) de bestreden beslissing dan ook niet herstellen.

Verder stelt de verwerende partij dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling blijkt: de gemachtigde heeft vastgesteld dat de aard van de door verzoekende partij gepleegde heling een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het gedrag maakt dus volgens de gemachtigde een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging uit voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Zij besluit dat het gedrag van de verzoekende partij

aldus wel degelijk werd opgenomen in de beoordeling om tot het bevel om het grondgebied te verlaten te doen besluiten. Verder merkt de verwerende partij op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, dat hij daarbij handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, en dat de bestreden beslissing rechtmatig werd genomen, zonder miskenning van het proportionaliteitsbeginsel.

De Raad wijst erop dat hij hoger reeds heeft vastgesteld dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot een louter poneren dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, waarna hij zonder meer verwijst naar het gegeven dat de verzoekende partij wegens heling onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, *“feiten waarvoor [zij] mogelijks veroordeeld kan worden”*. Vervolgens concludeert de gemachtigde zonder meer dat de verzoekende partij *“ingevolge de aard van de door [haar] gepleegde feiten”* momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare. Ten slotte poneert hij opnieuw zonder meer dat het gedrag van de verzoekende partij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. De Raad ziet niet in, en de verwerende partij zet niet uiteen, op welke manier uit deze motivering zou moeten afgeleid worden dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de persoonlijke, concrete situatie van de verzoekende partij. Ondanks het feit dat het aanhoudingsmandaat van 24 februari 2018 zich in het administratief dossier bevindt en hieruit een aantal concrete omstandigheden van de feiten waarvoor de verzoekende partij in verdenking werd gesteld blijken, beperkt de gemachtigde zich tot een loutere, algemene verwijzing naar *“heling”*. Hij laat na de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en van de gepleegde feiten in zijn motivering te betrekken. De bestreden beslissing bevat verder geen enkele concrete, individuele motivering met betrekking tot de werkelijkheid, ernst en actualiteit van de bedreiging en met betrekking tot de proportionaliteit van de verwijderingsmaatregel. Nochtans legt het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 45 van de vreemdelingenwet (met inbegrip van het proportionaliteitsbeginsel) in § 2 uitdrukkelijk op dat de in artikel 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat zulke beslissing uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie, dat het gedrag van de burger van de Unie een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet zijn, en dat motiveringen die los staan van het individuele geval niet mogen worden aangevoerd. Dit blijkt tevens uit de hoger vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie die relevant is voor de uitlegging van het voormelde artikel 45. De Raad herhaalt dat het Hof erop gewezen heeft dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, maar dat het ook mogelijk is dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging. De gemachtigde heeft in zijn motivering slechts aangegeven dat de verzoekende partij mogelijk voor heling kan veroordeeld worden, maar laat na te motiveren op een manier die beantwoordt aan de vereisten van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Door de motivering van de gemachtigde te herhalen, en louter te poneren dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk een individuele beoordeling blijkt, dat de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, grondig werden onderzocht en dat het proportionaliteitsbeginsel niet werd miskend, kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij aannemelijk dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde de door artikel 45 van de vreemdelingenwet opgelegde verplichtingen heeft nageleefd. Een schending van het voormelde artikel 45 wordt dan ook aangenomen.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het eerste en de vijf andere middelen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE